

Korset och Kronan

Nr 72/2021

Jesus säger: Håll fast vid
det du har så att ingen
kommer och tar din krona
(Upp. 3:11)

CA 9: Om dopet (del 6)

Dopet är en mycket viktig del av vår kristna tro. Dopet är en *gudomlig befallning* i lika hög grad som predikan av evangelium och undervisningen i Guds ord i allmänhet. I Kristi befallning samordnas dessa tre huvudstycken:

Gå därför ut och *gör alla folk till lärjungar! Döp dem* i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och *lär dem att hålla allt* som jag befallt er (Matt. 28:19f).

Den grekiska grundtexten har här tre ord som används:

1. göra till lärjunge (*mathetéuā*)
2. döpa (*baptízā*)
3. lära (*didáskā*).

Vi kan översätta: Gör dem till lärjungar ... genom att döpa ... och lära.

1. *Vilka gäller detta?* Svar: Alla folk. Här innefattas som vi tidigare sett också alla barn. Löftet gäller er och era barn, säger

Ordet om korset är en
dårskap för dem som går
förlorade, men för oss som
blir frälsta är det en Guds
kraft (1 Kor. 1:18)

Den gode herden
leder sina får (Joh. 10)

Petrus, och man döpte inte bara de vuxna utan "hela deras hus".

2. *Hur skall de döpas?* I själva ordet döpa ligger att det är fråga om vatten, vilket vi också ser av Jesu eget dop. Det skall vidare ske i den treenige Gudens namn, i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn.

3. *Vad skall läras?* Allt vad Kristus har befallt, vilket är allt vad Skriften lär.

Det finns tyvärr samfund och teologiska riktningar som förnekar att dopet är en *Guds befallning*. Vi skall se lite närmare på några av dessa.

Kväkarna

Vi har först *kväkarna* (officiellt *Vännernas samfund*), som förkastar alla yttre nådemedel. Rörelsen grundades av *George Fox (1624–1691)*, som var son till en vävare. Han fick en uppenbarelse av "det inre ljuset" och predikade sina nya idéer under engelska inbördeskriget. Istället för vattendopet satte han ett inre andedop eller eldsdop. Han riktade skarp kritik mot de etablerade samfunden och störde ofta deras gudstjänster genom att resa sig och säga emot. Snart hade han anhängare över hela

England och rörelsen spred sig också internationellt. Fox betonade på ett felaktigt sätt alla människors jämlikhet och vägrade därför att visa överhetspersoner vördnad. Man kan säga att kväkarna eller ”*the Friends*” utgör en konsekvent fortsättning på de svärmiska rörelserna under reformationstiden. Istället för Guds ord och sakrament sätter man det inre ljuset, där Gud anses tala direkt till människan. En gudstjänst kan därför ske i tystnad i väntan på att någon skall få en uppenbarelse.

Socinianerna

Socinianerna menade att Kristus bara instiftade dopet för den första kristna tiden. *Fausto Sozzini* (1539-1604) var en teolog från Italien, som blev påverkad av sin farbrors unitariska idéer. Han studerade dem och blev övertygad om att endast Fadern är sann Gud.

En stark påverkan kom också från den spanske fysikern och teologen *Miguel Serveto* (1511-1533), som Calvin lät avrätta på grund av att han förnekade treenigheten. Calvin hade tanken att kyrkan också skulle straffa falska lärare med världsliga straff, vilket Luther tog avstånd från. Luther kunde endast acceptera att överheten ingrep med fysiska straff mot sådana svärmare som hotade staten genom uppror och våld.

Sozzini spred sin lära i Polen och Transsylvanien. Detta blev grunden till de s.k. *unitariska* samfundet. Som vi tidigare visat lärs treenigheten klart i Bibeln. Kristus är ”*den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat*” (*Kol. 1:15*). Också Anden är sann Gud. Dopet skulle inte kunna ske ”*i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn*”, om inte alla tre personerna vore gudomliga. Det skulle i så fall vara en hädelse. Då hade fariséerna rätt när de anklagade Jesus för hädelse därför att han - som enligt dem bara var en vanlig människa - *gjorde sig själv till Gud* (*Joh. 10:33*).

Socinianernas lära att dopets skulle vara tidsbundet strider för övrigt mot att Jesus avslutade dop- och missionsbefallningen med att säga: *Se, jag är med er alla dagar till tidens slut* (*Matt. 28:20*). Dessa ord omfattar både predikan av evangelium, Guds ords lärande och dopet.

Både kväkare och socinianer/unitarier är idag verksamma inom den ekumeniska rörelsen. Men bibeltroende kristna kan inte acceptera någon samverkan med dem.

Frälsningsarmén

Frälsningsarmén är också ett samfund som förnekar att dopet är gudomligt instiftat. Arméns grundare var predikanten och affärsmannen *William Booth* (1829-1912). Booth arbetade hos en pantlånare som var *unitarist* och som 15-åring blev han omvänd efter ett metodistmöte. Han verkade först som metodistpredikant men blev utesluten på grund av sina extrema metoder.

Frälsningsarméns doplära utmärks av att man sätter dopet på samma plan som omskärelsen, hårets rakning, fottvagningen och andra ”*judiska ceremonier*”. Man menar med detta att dopet hör till sådant som inte är bindande för samvetet. Detta ger oss anledning att i nästa nummer titta närmare på omskärelsens förhållande till dopet.

Nyare teologer

Franz Pieper påpekar i sin värdefulla tyska dogmatik (*Christliche Dogmatik*, Missouri 1920, band 3, sid. 297), att de moderna teologerna på hans tid på allt sätt bemödade sig om att visa att det kristna dopet *inte* grundar sig på någon dopbefallning av Kristus! Dessa teologer ansåg att dopet visserligen var i allmänt bruk i den apostoliska kyrkan. Men man menade att apostlarna och församlingarna själva - utan någon befallning av Kristus - införde dopet i analogi med judiska och hedniska bruk med det s.k. johannesdopet som förebild. Så skriver t.ex. Holtzmann att ”*den kristna*

dopseden visserligen hör till den samlade kristenhetens egendom”, men han påstår samtidigt att *”någon egentlig instiftelse av den historiske Jesus inte kan påvisas”* (Pieper a.a., s. 298).

Bakom sådana idéer ligger tanken att Bibelns egna ord inte är historiskt tillförlitliga. Därför söker man att få fram *”den historiske Jesus”* bakom och under bibelordet. Så går det med teologin när man lämnar läran om Bibelns gudomliga inspiration. Detta ser vi i långt högre grad idag i början av 2000-talet. Bibelkritiken finns inom så gott som alla samfund och sprider sig även inom tidigare bibeltrogna kyrkor.

Dessa teologer påstår att den historisk-kritiska forskningen har visat att det finns många fel i Bibeln och att evangelierna innehåller en rad motsägelsefulla teologier, som endat är mänskliga tolkningar av vad Jesus möjligen har sagt och gjort. Men detta *”resultat”* beror på att den historisk-kritiska forskningen utgår från att Bibeln skall bedömas som alla andra mänskliga böcker. Med den förutsättning blir också resultatet därefter.

Men som bibeltroende kristna litar vi på att Jesu och apostlarnas ord och gärningar är korrekt återgivna i Bibeln och att det är den Helige Ande, Guds själv, som har inspirerat (ingett, inandat) ordet i enlighet med vad Jesu själv säger: *”De ord som jag har talat till er är Ande och liv”* (Joh. 6:63). Och Paulus skriver: *”Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, tillrättavisning, upprättelse och fostran i rättfärdighet, så att gudsmänniskan blir fullt färdig, väl rustad för varje god gärning”* (2 Tim. 3:16f).

Så beror också skillnaderna i dopläran mellan de nämnda grupperna och den sanna kristna kyrkan på att man har olika syn på Guds uppenbarelse. Kväkarna, socinianerna och Frälsningsarmén tror inte att Guds Ande ges genom nådemedlen, utan genom någon form av inre upplysning. De som förnekar Treenigheten

ställer sig själva helt utanför den kristna kyrkan. Samma sak gäller de modernistiska teologerna. Genom att de förnekar själva grunden för uppenbarelsen som är den helige Andes inspiration av Skriften är de inte längre kristna teologer utan Guds kritiker, motståndare och förnekare.

Hela grunden för kristendomen tas bort när man förnekar att Skriften är Guds inspirerade och ofelbara ord. Då faller också som en konsekvens den saliggörande tron på Kristus. Hur skall någon kunna vara viss om sin frälsning genom ordet, dopet och nattvarden, om man inte kan lita på att de bibliska berättelserna är sanna och tillförlitliga? Vi talar här inte om det faktum, att det ibland kan finnas en s.k. *”lycklig inkonsekvens”* då kritikerna lämnar sina skrivbordsprodukter och flyr till Bibelns Kristus.

Vår tids kyrkliga förfall beror framför allt på att man inte genom Guds Ande har blivit överbevisad om att det är *Gud själv som talar i ordet*. Man har till det yttre kvar både predikan, evangelium, bön, sakrament, kyrka och ämbete. Men i realiteten har man urholkat alltsammans och ersatt kärnan med mänskliga tankar. Om detta må Gud döma på den yttersta dagen!

Som kristna är det dock vår plikt att inte tala utan tala om hur det verkligen förhåller sig. Om en läkare vet att någon blandat gift i medicinen är han ju skyldig att slå larm. Om ett läkemedel visar sig vara felaktigt och farligt måste det stoppas även om det blir stora ekonomiska förluster för läkemedelsbolaget. Många skandaler har berott på att man av ekonomiska skäl försökt tysta kritikerna.

Så är det också inom kyrkan. De som på allvar varnar för falsk lära anses vara bråkmakare som skall tystas. Men den stora mängden bibelkritiska teologer, präster och biskopar får fortsätta med sitt andliga gift. Må vi be om goda, rättsinniga herdar och lärare, som på allvar tror allt som står skrivet! *Fortsättning om dopet i nästa nr.*